

qvinnoverlden i Stockholm tagit ut ännu ett steg och lagt sig på simkonstens utöfning. Vid en magisterpromotion i denna både den glupska gäddans och den sirliga löjans ädla konst hafva tre unga tärnor offentligen uppträdt att deltaga i den manliga ungdomens lekar. Sjelfva det kyrkligt-biskopligt-kristliga Biet omtalar med »angenäm öfverraskning deras legera drägter, hängande hår, lättheten, vigheten och elasticiteten i deras rörelser.» Lycklig den, som lefver så länge, att han får se skönheten såsom utbildad amazon taga sin karl i kragen! En sådan lycklig man får väl då uteslutande njuta nöjet att värma sig vid köksspisens och trampa vaggan.

10

141 »FINNEN ÄR DOCK ALLTID HANDLINGENS MAN HELDRE ÄN ORDETS.»

Saima n:o 39 26.IX 1844

Till allmän förvåning har Morgonbladet om dessa Helsingfors Tidningars ord yttrat: att de utgöra »antingen en tom, intetsägande floskel eller en beklaglig egenkärleks bedrägliga fantasier.»

20

Skulle man icke kunna tro, att Morgonbladet ansett dessa ord vara en enstaka, tillfällig företeelse af bramarbaserande tanklöshet? Förstår då icke Morgonbladet, hvilken afskyvärd bana det beträdt i och med dessa sina djerfva yttranden? H. T:s ord, äro de icke den allmänna opinionens röst, denna allmänhets, som haft tillfälle år ut och år in vänja sig vid endast dylika segerrika utgjutelser? De återkomma ju dagligen i Tidningarnes ord öfver allt, hvad Finland och dess förhållanden rör, och det skulle förutsätta en hög grad af misstroende, om ännu mången skulle anse alla dessa trumpetstötter för blott munväder.

Inser icke Morgonbladet, att det slägte, som söfves af dylika smekande visor, skall finna sig oändligen generadt genom hvarje försök att framvisa förhållandenas insida, att afkläda dem ordens förgyllning? Den sjelfbehagliga hvilan är så ljuflig. Man drömmer så godt den stilla drömmen om alltings fullkomlighet. Och den, som störer denna ro, han är uppenbarligen en fredsstörare. Kanske åter man icke godt i våra bygder – om blott de få barkbrödsätarna unnantags, och dricker godt, så långt de förfalskade vinerna tillåta, och sofver väl den långa vinternatten bak den sköna, varma ugnen? Är då icke allt som det skall vara? Är man icke så en »handlingens man»? Gör icke industrin derunder jettesteg? Och »i andligt afseende åter, hvilket lif, hvilken rörlig verksamhet»? »Mottager icke Finnens kraft odlingen och tillagnar sig sjelfverksamhet dess innehåll»? »Vinner icke det nationela medvetandet i klarhet och stadga»? Göras här icke tvål och kort? Köpas här icke böcker? Tryckas här icke tidningar sen? Och om tvål och böcker sparsammare begagnas, så begagnas dock korten desto flitigare. Och om tidningarne intet annat innehålla, så visa de dock i svart på hvitt, att vi äro »handlingens män»! Hvad göres oss mera behof?

30

Hvartill då alla anmärkningar, som göra detta fullkomlighetstillstånd misstänkt? Väcka de icke endast ofrid och oro? Hvad vilja t. ex. pietisterne, då ju folket hvarje söndag ganska ordentligt går i kyrkan, åtminstone det sämre folket. Och huru ordentligt betalar icke bonden prestens kappar? Hvartill skriket om inhemsk industri, då rockar och stöflor fås från Petersburg? Hvad pratar man om behofvet af en inhemsk litteratur, då af den utländska kan fås hela skeppslaster? Och hvad vill man då med tidningarne? Finland har väl stått der det står,

40

förrän Helsingfors Tidningar ens voro påtänkta. Får man icke nu dertill för en spottpenning veta, hvilken syssla som är ledig, hvem som fått den, hvem som säljer ritorr råg och uthyrer möblerade rum? Är detta icke ett bevis, att Finnen sjelfverksamt o. s. v.? Hvilken dumhet att tala om Finskan såsom undervisningspråk, då både Rosenmüllers religionshistoria och Regners första begrepp äro skrifna på Svenska? Och nationaliteten? likasom icke hvar man visste, att han bor i Finland! – Ännu en gång, hvartill då det onödiga »projektmakeriet», »pessimismen», »öfversitteriet», »aftonbladismen», som »icke gör det bestående rättvisa?»

- 10 Vore Saima t. ex. en prost, så skulle hon, då pietisterna ifra för Kristendomen, fråga dem, om de vilja kullstörta statskyrkan; vore hon tillika censor, skulle aldrig en pietist trycka en bokstaf – det skulle också inga pessimister och öfversittare, understå sig. Vore hon en kupetz, skulle hon kalla allt prat om manufakturer i landet för bara prat, och säga, att Saimenkanalen icke gagnar någon annan än Viborgarena. Vore hon skomakare, skulle hon klarligen bevisa, att Kuopio icke behöfver flera än tre skomakare, emedan den fjerde icke skulle hafva annat att syssla än att göra skor åt de trenne. Vore hon professor, skulle hon göra tydligt, att hvar och en, som icke erkänner hennes theser för odödlighetsverk, förstörer Universitetets anseende, hvilket endast så upprätthålles, att om dess medlemmars verksamhet intet säges. Vore hon Rector Scholæ, så skulle hon såsom bevis för sin kallelse, att utan all förberedelse fylla sin plats, åberopa den nya Gymnasii och Skolordningen, af hvilken ju uppenbart måste följa, att gymnasier och skolor, således äfven lärarena vid desamma, äro oförbätterliga. Den som påstår annat, den skulle Saima förklara för orättvis mot det bestående. Och hade hon lyckan vara brofogde, och någon vägfarande, som brutit nacken af sig, ännu ville föregifva, att vägen varit dålig, ja så skulle hon säga, att mannen är en revoltmakare, som bör hänga, och som endast på den grund kunde slippa galgen, att hans nacke redan är knäckt. Vore Saima åter en ung pensionerad dame, hvarför hennes brist på inbillskhet icke tillåter henne anses, så skulle hon göra denna spalt till en Fransk glosbok eller till ett profstycke i orientaliskt snabbmåleri eller till en hackad Sonate, hvarigenom då klarligen vore ådagalagt, att hennes bildning är fulländad. Vore hon Helsingfors Tidningar, så skulle hon högtidligen förklara, att hon, Saima, nu »in på diskussionens gebit gått längre, än det vore rådligt för andra, och tilläggom det, äfven för henne sjelf.»
- 30 Och efter denna denunciations-bragd skulle hon blott förmå utropa: »Finnen är dock alltid handlingens man heldre än ordets.»
- 40

142 GRAFVEN VID SIHL.

Saima n:o 39, 40 och 41 26.IX, 3. och 10.X 1844

I.

- 50 Vägen från Zug till Zürich leder älskaren af sköna utsigter öfver det 2 500 f. höga berget Alpis. Från dess höjd ser han vid bergets fot den långsträcktä Zürchersjön med dess klart blåa vattenspegel och leende stränder, betäckta af otaliga byar, landtgoods och täcka villor, hvilka hvitskimrande glänsa fram mellan de yfviga trädgrupperna och omgifvas af den rikaste odling, som upp till spetsen bekläder de sakta sluttande bergen. Längst bort till höger, vid södra ändan af sjön, synes